

Ngã Đích Đa Đa Dữ Tiểu Đa Đa Nhị Tam Sự

Contents

Ngã Đích Đa Đa Dữ Tiểu Đa Đa Nhị Tam Sự	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6: Phiên Ngoại Phụ Tặng ~~ mối Ngụy Triệu Nhược Sở - Thượng	14
7. Chương 7: Phiên Ngoại Phụ Tặng ~ triệu Nhược Sở Rồi Cuộc Có Thành Ngụy Cơ Hay Không Đây?	15

Ngã Đích Đa Đa Dữ Tiểu Đa Đa Nhị Tam Sự

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, ăm áp, hài hàiTình trạng tác phẩm: Hoàn (5 chương + phiên ngoại)Edit: Bách BằngMột câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-dich-da-da-du-tieu-da-da-nhi-tam-su>

1. Chương 1

Tên ta gọi là Triệu Phỉ Vân, là tiểu công tử của Thất vương phủ, ta không có mẫu thân, nhưng lại có hai vị phụ thân rất thú vị.

Trước tiên nói về hai vị phụ thân của ta đi ~

Phụ thân Triệu Vĩnh Hoàn của ta là thất vương gia, là đệ đệ mà đương kim Hoàng Thượng sủng ái nhất, đã từng hai lần đánh bại Liêu binh. Người văn võ song toàn, đã thế trời sinh dáng vẻ anh tuấn phi phàm có thể khiến toàn bộ thiếu nữ Biện Kinh nguyện vì người mà chết a, ngọc thụ lâm phong đương nhiên không phải nói chơi. Người rất ôn nhu, thế nhưng mặt ôn nhu nhất thông thường chỉ để lộ với một người.

Không sai, người kia chính là tiểu phụ thân của ta – Liễu Phỉ.

Tiểu phụ thân của ta là bảo bối nhi tử của trọng thần lưỡng triều Liễu thừa tướng, nghĩa đệ đương kim Hoàng Thượng thương yêu nhất, đệ đệ mà Hoàng Hậu nương nương đau tiếc nhất, bằng hữu Ngũ vương

gia Thâm thúc thúc thích chơi cùng nhất, thần y diệu thủ hồi xuân đệ nhất Biện Kinh.

Tiểu phụ thân là nam tử đẹp nhất mà ta từng thấy, thời khắc mây liễu phi dương khiến người nhìn không tự chủ được mỉm cười, kia một đôi mắt to trong trẻo luôn xoay tròn, cố gắng nghĩ những chủ ý cố quái linh tinh. Thế nhưng da mặt người rất mỏng a, thường bị phụ thân nói đùa một hai câu là đã bừng bừng đỏ, làm người ta muốn cắn một cái.

Kết quả, ta có một lần bò lên đầu gối người dẫu cái miệng nhỏ nhắn hướng má tiểu phụ thân hôn “ba” một cái, nga ~ phẩn nộn nộn, nhuyễn hô hô*, quả là hảo hảo hôn, ta rút cuộc minh bạch tại sao phụ thân lại thích hôn mặt tiểu phụ thân đến vậy ~

Sau khi ta hôn tiểu phụ thân, tiểu phụ thân vui vẻ toét miệng cười ha hả, ôm ta rồi hướng mặt ta loạn trác, ta quyết định sau này phải hôn tiểu phụ thân thật nhiều ~

Thế nhưng nguyên lai hôn tiểu phụ thân là phải trả giá đó nha, phụ thân thật sự là nhỏ nhen a!

Ô ~~~~~ Không có thiên lý a ~~~ lúc ta dẫu cái miệng nhỏ nhắn muốn hôn miệng tiểu phụ thân lại bị phụ thân xách cả người lên, phụ thân nghiêm mặt bắt ta chép <<Xuất sư biểu>> năm mươi lần >.< ||||... Thật sự là chép đến ta cũng muốn khóc a ~

Được rồi, nói qua phụ thân cùng tiểu phụ thân của ta, vậy phải nói một chút đến việc ta làm sao vào được nhà này chứ ~

Ta năm năm tuổi vẫn là một tiểu khát cái, no một bữa đói một bữa, nga, đều không phải, phải là nửa đói một bữa, đói meo một bữa, cuộc sống thường ngày chính là khổ không nói được a, ta thậm chí ngay cả tên cũng không có, chỉ có trên cánh tay bị người ta khắc* một chữ ‘Vân’, suốt ngày lang thang trên đường Biện Kinh, nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Bước ngoặt phát sinh vào mùa xuân năm ta sáu tuổi, mùa xuân là mùa tuyệt vời a.

Một ngày kia, có vị công chúa ngoại tộc mang theo nhân mã trùng trùng điệp điệp tiến vào Biện Kinh bái kiến Hoàng Thượng, cảnh cũng náo nhiệt tưng bừng lắm. Ta trong đám người thấy công chúa ngồi trên kiệu phất tay thật xinh đẹp a, trên đầu đính đầy trân châu, dường như khẽ đứng lên sẽ vang lan canh, mây liễu mắt phượng, cười vô cùng quyến rũ.

Đương nhiên, cho đến giờ, ta vẫn khẳng khái cho rằng tiểu phụ thân so với nàng đẹp gấp trăm lần.

Vị công chúa này tấn kiến phụ thân anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong của ta một lần thì đã bị người hút mất hồn phách a, lúc ấy tiểu phụ thân cùng phụ thân đã sống cuộc đời nguyện làm uyên ương không làm tiên.

Cái cô công chúa cứng đầu không biết từ đâu nhảy ra kiên quyết muốn chen một chân vào, minh kỳ ám kỳ*

tử triện lạn đã dính cứng phụ thân, tiểu phụ thân tức giận đã từng trong một tháng mười hai lần đá phụ thân xuống giường, còn mười tám đêm kia căn bản là những ngày phụ thân không được phép lên giường
==|||

Con số kinh người này đã phá vỡ kỷ lục phụ thân một tháng bị tiểu phụ thân đá xuống giường... ==|||

Tiểu phụ thân bị chọc tức.

Tiểu phụ thân là thần y.

Tiểu phụ thân có rất nhiều được.

Tiểu phụ thân cũng rất thích nghiên cứu những tân dược kỳ quái.

Tiểu phụ thân đối hoành đao đoạt ái của công chúa tức giận vô cùng.

Tiểu phụ thân đối với hành động bất chấp mình kỳ ám kỳ tử triện lạn đã vẫn không hề nghĩ cách đề phòng lang sói của phụ thân cực kỳ phẫn nộ.

Cái gọi là nhẫn nại cũng có hạn, nhẫn nại của tiểu phụ thân cũng tới ngày đạt cực điểm. Giận theo can đảm vừa sinh tiểu phụ thân thừa dịp công chúa tới Thất vương phủ câu dẫn phụ thân nhất lượt dùng mê dược khiến phụ thân cùng công chúa bất tỉnh.

Chuyện kể tiếp chính là tiểu phụ thân điều phối một loại mực nước đặc biệt, ba ngày không phai, dùng mực vẽ trên khuôn mặt xinh đẹp của công chúa một bãi... ách... một bãi giống như...to bự, lớn đến mức công chúa có cổ che cũng che không được. Sau đó tiểu phụ thân vì lợc thi bạc trùng*, lấy đôi mắt phụ thân làm nhụy hoa, vẽ ra phía bên hai đóa hoa nhỏ phần hồng khả ái.

Ý là bông hoa cấm bãi phân trâu. Đương nhiên, trong mắt tiểu phụ thân, phụ thân thương yêu phải là tiên hoa, mà công chúa còn lại chính là cái đồ đồ kia (cái này, văn nhã một chút tốt hơn ~)

Tiểu phụ thân, để xem kịch vui đã trèo lên một cái cây cách đó không xa.

Sau nửa canh giờ, công chúa cùng phụ thân cùng lúc tỉnh lại, hai người nhìn nhau, công chúa hét lên một tiếng. Sau đó phụ thân cầm đến một cái gương, công chúa lần thứ hai hét lên một tiếng thê thảm.

Sau đó... sau đó...

Tiểu phụ thân chứng kiến, phụ thân cư nhiên hôn môi công chúa.

Tuy rằng tiểu phụ thân ở trên một thân cây phía xa, nhìn không rõ lắm.

Tuy rằng trên mặt phụ thân vẽ hai đóa hoa, trên mặt công chúa vẽ một bãi gò đó (chính là câu kia, nho nhã một chút ~)

Nhuyễn hô hô: mịn màng

Khắc: ờ, chữ này trong bản raw mang nghĩ là đậm, khoét, chọc mà ta thấy dùng từ nào cũng ghê nên ta đổi thành từ này

minh kỳ ám kỳ: chỉ rõ cùng ám chỉ

lược thi bạc trường: làm đơn giản phạt giảm nhẹ

2. Chương 2

Thế nhưng, hình ảnh kia đã đâm thật sâu vào tim tiểu phụ thân...

Tiểu phụ thân sau lúc ấy đã khóc, người khóc không phải do ngã từ trên cây xuống, người thậm chí còn không cảm thấy được đau đớn khi bị ngã.

Tiểu phụ thân tâm cao khí ngạo rốt cuộc cũng nhẫn không được, cấp tốc vơ vét không ít bạc của Thất vương phủ =_||| Nghênh ngang rời đi, rời khỏi nơi thương tâm này.

Đương nhiên, tiểu phụ thân không biết lúc đó công chúa trước việc phụ thân thay mặt tiểu phụ thân nhận lỗi đã nói: “Vĩnh Hoàn, chỉ cần ngươi hôn ta một cái, ta sẽ không truy cứu hành động vô lễ của hân.”

Cứ thế mà đi, chính là biệt tung biệt tích. Phụ thân rốt cuộc sau mười hai canh giờ đã phát hiện tiểu phụ thân mất tích, gấp đến độ người suốt đêm mang mũ sa (sau khi giày vò hoa hoa trên mặt một phen vẫn không thể tẩy hết ^-^|||) giục ngựa chạy như điên tìm kiếm tiểu phụ thân ~~

Đầu tiên tất nhiên đến ‘Nương gia’ của tiểu phụ thân phủ Liễu thừa tướng – tìm không thấy người.

Tiếp đó là phủ đệ Ngũ vương gia – không có bóng dáng.

Tiếp theo là hoàng cung – Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều bảo không thấy.

Sau đó nữa chính là phủ đệ một vài quan viên thế gia bình thường vẫn giao du – chính là vẫn không có tin tức.

Mọi người, đều chưa thấy qua tiểu phụ thân.

Mọi người, đều mừng phụ thân một trận.

Mọi người, đều lấy hai đóa hoa trên mặt phụ thân làm đề tài, một trận cười nhạo phụ thân.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua...

Cho dù phụ thân đã phái mấy đội nhân mã sục sạo trong thành ngoài thành, nhưng vẫn không có tin tức gì của tiểu phụ thân.

Không có tin tức là đương nhiên, vì tiểu phụ thân lúc đó được ta chỉ mới năm tuổi nhất được __=||||| đang đặc ý ngủ trong căn phòng đồ nát của ta chứ đâu.

Dĩ nhiên, nói đổi lại, ta coi như là do tiểu phụ thân nhạt về.

Khi đó, ta ở trên phố bị tên phú hào đuổi đánh, vì hấn vu ta trộm túi bạc của hắn, thế nhưng ta không có a. Tiểu phụ thân đi tới, vào lúc cây gậy sắp đánh đến đầu ta cứu ta ra.

Chỉ cần là người trong Biện Kinh có chút tên tuổi, hoặc là người có chút thường thức, đều nhận ra tiểu phụ thân được vạn người say mê này, do đó Lâm phú hào thả ta đi.

Tiểu phụ thân nói không có chỗ ở, vì vậy ta mang người hướng về căn phòng đồ nát nhỏ bé của mình.

Tiểu phụ thân mỗi buổi tối đều một mình ngồi tại nơi ánh trăng rọi xuống do thiếu mái ngói khóc rất lâu. Bởi vì từ lâu lang bạt đầu đường xó chợ, nên ta rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn lặng lẽ đợi bên cạnh người, cũng không nói gì.

Ta không nói lời nào, không có nghĩa không phát ra bất cứ âm thanh nào, bao tử của ta cũng không phải ý chí khổng chế được. Buổi tối ngày thứ ba, nó vì quá đói mà không ngừng kêu.

Tiểu phụ thân lau nước mắt, rốt cuộc cũng nở nụ cười. Người lấy ra một thỏi bạc, kêu ta đi mua món mình thích mà ăn. Ta nói ta không cần nhiều như vậy, ta nói ta chỉ cần ba văn tiền đi mua một cái mành thầu là được.

Rốt cuộc tiểu phụ thân kéo ta đi, đưa tới quán cơm gần nhất, gọi thật nhiều thật nhiều đồ ăn, trong năm năm ta sống trên đời chưa từng thấy qua thức ăn tinh mỹ đến thế, chưa từng thấy qua thực đơn đắt tiền như vậy, chưa từng thấy qua khăn trải bàn hoa mỹ như vậy, chưa từng thấy qua đôi đũa cùng cái muôi tinh xảo như vậy, cũng chưa từng thấy qua điểm tiểu nhị có khí chất như thế... ==|||.

Ta xúc động phát khóc.

Rốt cuộc, cơm mới ăn được một nửa, một đôi nhân mã chạy ào tới, trùng trùng điệp điệp vây quanh tiểu phụ thân và ta. Ta sợ đến sắc vô cùng khổ sở. Tiểu phụ thân một bên vỗ lưng ta một bên lườm bọn thị vệ giận dữ nói: “Bản thiếu gia ở chỗ này ăn cơm không được sao?! Hả? Còn dọa tiểu hài tử thành ra thế này!!”

Chốc lát sau, có một người mang mũ sa – cũng chính là phụ thân ta về sau, hần* tách đoàn người đi đến, vừa thấy tiểu phụ thân lập tức bỏ nhào về trước, gắt gao ôm, thanh âm run rẩy nói: “Phỉ Phỉ, cuối cùng cũng tìm được người... Ta thật lo lắng... Không nên rời khỏi ta... Phỉ Phỉ...”

Tiểu phụ thân phản ứng lạnh nhạt, người một tay đẩy người kia ra, thản nhiên nói: “Người đi lấy công chúa làm phò mã đi nha. Tìm ta làm gì?”

Người mang hắc sa kia bỗng chốc xé hắc sa, lộ ra hai đóa hoa vẽ trên đôi mắt thâm tình==|||, hần một tay ôm tiểu phụ thân, không phân trần đem đôi môi nóng rực áp lên đôi môi đang khê nứt của tiểu phụ thân, tứ phía một vùng thanh âm đảo trời khê tê tê*.

Tiểu phụ thân rất nhanh đẩy hần ra, đôi mắt hồng như mắt thỏ con, mi cao cao nhếch lên, gắt gao trừng hần: “Người đuổi theo ta làm gì?! Không nên dùng cái miệng đã hôn nữ nhân kia chạm vào ta! Cút cho ta!”

Có lẽ tiểu phụ thân là người rất có địa vị, người bảo cút là họ lập tức làm ngay, nhưng rõ ràng nam tử trước mắt ta này không nằm trong phạm vi đó. Hần ôm chặt tiểu phụ thân, ngăn trụ toàn bộ phản kháng, khóa thật sâu trong lòng ngực mình, vừa yêu thương vừa ôn như không gì sánh được nói: “Phỉ Phỉ, người không được hiểu lầm! Ta đã bắt Hoàng Thượng từ chối hôn phối với công chúa, nàng cũng đã đáp ứng không bao giờ tới quấy rầy chúng ta nữa! Ta thật sự yêu người! Người không nên hiểu lầm!”

Tiểu phụ thân lẳng lặng trụ trong lòng ngực hần, không nói lời nào.

Phụ thân tiếp tục nói: “Phỉ Phỉ, ta yêu người đã yêu người hơn hai mươi năm, người vẫn không tin ta sao? Ta thừa nhận hôn công chúa là sai, dù nàng có nói ta hôn nàng một cái nàng sẽ tha cho người tội về bức tranh trên mặt nàng. Xin lỗi...! Xin lỗi...! Người không nên lại rời khỏi ta, người rời khỏi ta mấy ngày khiến ta lo lắng đến chết...”

Hần: hờ, cho em nhỏ ăn nói vô lễ chút, nhưng là vì theo mạch truyện thì lúc ấy em chưa có quen nha. Nếu

mà cho em xưng ‘người’ thì sẽ loạn giữa tiểu phụ thân và phụ thân mất

Đạo trầu khí tê tê: Ờ là kiểu như mấy cái tiếng hít thở khi hôn ấy mà

3. Chương 3

Phụ thân cẩn thận nâng mặt tiểu phụ thân, dịu dàng nói: “Xin người tha thứ cho ta. Phỉ Phỉ... Người xem, trong mắt ta từ trước tới giờ từ xưa đến nay chỉ có mình người... Tất cả yêu thương và ôn nhu trong mắt ta đều là dành cho người... Tha thứ cho ta đi mà, trở về bên cạnh ta đi mà...”

Tiểu phụ thân thối phũ một tiếng rồi nở nụ cười, vì phụ thân tự cho đôi mắt có vẽ hai đóa hoa nhỏ phần hồng khả ái là thâm tình =_||| khiến cho phiền tình luôn dịu dàng nhất thời khỏi hài hết sức.

Tiểu phụ thân lấy một gói bột trắng từ trong tay áo ra, đắp nước, xoa lên mắt phụ thân, giúp phụ thân khôi phục lại đôi mắt tự xưng thâm tình cùng ôn nhu.

Phụ thân ôm tiểu phụ thân quay về vương phủ, tiểu phụ thân thỉnh thoảng xé đôi mắt ra nhìn ta gầy teo bé xíu lên, cười tủm tỉm nói với phụ thân: “Ta muốn dẫn nó về vương phủ làm nhi tử ~~~ người đáp ứng ta về với người, không đáp ứng ta về phủ Thừa tướng ~ thế nào?” Lấy nhà mẹ đẻ ra uy hiếp phụ thân nào có thể không đáp ứng chứ?

Phụ thân đi tới, nhìn khuôn mặt đã được tiểu phụ thân tắm rửa sạch sẽ, cứ nhiên tay hăm hở trái nặn phải bóp, nặn tới nặn lui khen ngợi nói: “Hài tử hảo khả ái ~ đôi mắt thật to người hình dáng lúc nhỏ cũng rất đẹp a ~ nếu mà dương mặt thêm một chút chắc chắn càng ghẹo người yêu mến ~”

“Chứ sao ~ Chứ sao ~~~ nhi tử của ta đương nhiên là khả ái rồi ~” Tiểu phụ thân ở một bên cũng ‘phu xướng phụ tùy’.

Cứ như vậy, ta ù ù cạc cạc từ một tên khát cái trở thành tiểu công tử trong Thất vương phủ, mà cả quá trình không ai để ý tới sự kháng nghị của ta vì sợ hãi mà khước từ việc trở thành nhi tử của hai người nam nhân.

Vào ở Thất vương phủ chuyện thứ nhất đương nhiên là đặt tên tự, tiểu phụ thân nói, tên của ta phải là Liễu Vân.

Phụ thân không đồng ý. Người gào lên: “Vân nhi tới đây vậy chính là con của ta và người, đâu lại có đạo lý chỉ dùng họ của người?”

“Vậy... Gọi Liễu Triệu Vân thì thế nào?” Tiểu phụ thân lùi từng bước đề xuất.

Phụ thân méo miệng, “...Liễu Triệu Vân...Sao lại giống như nữ tử họ Triệu gả cho quan phu họ Liễu?”

“Vậy Triệu Liễu Vân thì sao?” Tiểu phụ thân ngẫm cũng đúng, tiếp tục đề xuất.

“Chính là nữ tử họ Liễu gả cho quan phu họ Triệu...”=_=|||

“Vậy Triệu Phỉ Vân nhé?” Tiểu phụ thân lại đề xuất.

Phụ thân ngẫm lại, cảm thấy không tệ, vậy là Triệu Phỉ Vân thành tên của ta.

Ở trên là toàn bộ quá trình ta trở thành nhi tử của phụ thân và tiểu phụ thân, người có lẽ muốn hỏi, còn một đoạn vướng mắc giữa công chúa và phụ thân – cũng là ta không có xuất hiện thì đoạn kia làm sao mà biết? Kỳ thật kia cũng không phải ta tận mắt nhìn thấy, là nhi tử Triệu Nhược Sở của Ngũ vương gia Thâm thúc thúc giao tình tốt nói lại cho ta nghe, nhưng đến nay vẫn chưa ai xác nhận việc này ~

Ngã đích đa đa dữ tiểu đa đa nhị tam sự

Được rồi, nói xong phần đầu ta như thế nào ở đây trải qua một cuộc sống hoàn toàn mới, vậy chúng ta nói đến cuộc sống của ta cùng phụ thân và tiểu phụ thân đi ~~

Phụ thân phải vào triều sớm, cho nên mười buổi sáng có năm buổi không thấy bóng người, hơn nữa tảo triều, phụ thân có khi phải ở lại trong cung.

Ta mới đầu còn ồn ào bắt phụ thân mang ta vào cung mở mang kiến thức, tiếc là phụ thân từ sau lần mang ta vào hoàng cung, bị cả đám hậu cung phi phan cùng các tiểu hoàng tử ào đến vừa bóp vừa ôm vừa hôn vừa kéo vừa dụ dỗ, phụ thân không bao giờ đồng ý mang ta tiến cung chơi đùa nữa, dù có mang vào, cũng không cho ta tự mình đến ngự hoa viên chơi, người nói đó là đem ta đưa vào miệng sói. *(tương lai em rất sáng lạng nha =))))))*

Thế nhưng ta chưa thấy sói bao giờ a? Phụ thân thật là, luôn làm ta sợ.

Ngược lại tiểu phụ thân đến chỗ nào cũng mang ta theo, tỷ như người đi mở được điểm, còn có cửa hàng bánh nướng của Vương bá bá ở thành Tây, A Thất tiểu điểm bán đồ chơi ở thành Đông, ấy, được rồi, cũng không phải là mọi chỗ, loại nhà xí khối nhóm ấy...

A, nhân tiện nói một câu, ta tuy rằng thích đến phủ đệ của Thâm thúc thúc, thế nhưng nhi tử của người Nhược Sở ca ca rất bá đạo a, luôn đối ta vừa ôm vừa hôn, không cho ta chơi cùng Nhược Sảnh tỷ tỷ và Nhược Luyện ca ca >_<.

Ta vốn là không thích làm nũng cùng tùy hứng, nhưng ở cùng tiểu phụ thân nhiều hơn, cư nhiên lại học được thất thất bát bát cả bộ làm nũng cùng tùy hứng của người, khi ta đến tuổi phát triển, cư nhiên lại có

xu hướng lý trí giảm đến mức thất thường.

Phụ thân cho rằng đó là chiều hướng xấu đi $=_{|||}$, nhưng Nhược Sở ca ca và tiểu phụ thân lại khen ta, bảo đó là tiến bộ. Người nói ta tốt cuộc tin phụ thân mới tốt hay thoát tuyền như tiểu phụ thân và Nhược Sở ca ca mới tốt đây?

Ta thích cọ cọ trong lòng tiểu phụ thân chơi đùa, tiếc là có thể đoán được kết quả, ta sẽ bị tiểu phụ thân bóp đến mặt đỏ bừng, vừa có thể bị hôn đến mặt đầy nước miếng, nếu không, chính là sẽ bị tiểu phụ thân lấy cái mỹ danh là “Giáo dục mầm non” dùng đủ loại được thảo xông ta đến thất điên bát đảo $>_{<}$.

Ta cũng thích cọ trong lòng phụ thân chơi, bất quá chỉ khi phụ thân và tiểu phụ thân cùng có mặt – thường chính là sau khi ăn cơm tối. Vì nếu lúc này ta cọ trong lòng ngực tiểu phụ thân, phụ thân không chỉ xách ta quăng ra ngoài, mà còn có thể phạt ta khiêng đường thi tam bách thủ*.

Đường thi tam bách thủ: là bộ tuyển tập đường thi được lưu truyền rộng rãi nhất, Đường triều (617 -907) trong 290 năm, là thời kỳ phát triển hoàng kim của thơ ca Trung Quốc, xuất hiện rất nhiều danh gia, số lượng đường thi đạt đến hơn năm vạn bài. Tôn Cẩm An đường thi tuyển bản lục bách chủng đề yếu tự tự chỉ ra, “Đường thi tuyển tập trải qua nhiều lần lưu lạc, đến nay chỉ còn hơn 300 bài. Trong đó thịnh hành nhất mà nhà nhà đều biết, có thể nói là đường thi tam bách thủ. “đường thi tam bách thủ phạm vi những bài thơ được chọn khá rộng, lấy 77 nhà thơ, tổng cộng 311 bài, số lượng thơ Đỗ Phủ cũng nhiều, có 38 bài, Vương Duy 29 bài, Lý Bạch 27 bài, Lý Thương Ẩn 22 bài. (Nguyên tự tác: “Thực đọc đường thi tam bách thủ, bất hội ngâm thi dã hội ngâm.” dịch ‘Tôi đọc đường thi ba trăm bài, không biết ngâm thơ cũng thành biết’) là thơ ca nhập môn cổ điển hay nhất dành cho học sinh tiểu học của Trung Quốc.

4. Chương 4

Thế nhưng nếu cọ trong lòng phụ thân, tiểu phụ thân sẽ ăn dấm chua của phụ thân, dốc sức đoạt ta, sau đó ba người cùng ngã trên mặt đất thành một hàng, bất quá dù cuối cùng ta có bỏ trốn, cũng bị phụ thân đem ra ngoài xử lý, rồi thì Lâm bá của Thất vương phủ sẽ đến dẫn ta đi, phụ thân thì đóng kín mít cửa phòng, ta hỏi Lâm bá vậy để làm gì, Lâm bá nói không thích hợp cho trẻ con nên cho tới giờ cũng không có giải đáp cho ta.

Ta quyết định, lần sau sẽ thử hỏi Nhược Sở ca ca.

Có đôi khi chẳng biết tại sao tiểu phụ thân sáng sớm lại không dậy, cho nên nếu ta dậy sớm, phụ thân sẽ cho ta chui vào chăn bông ấm áp của tiểu phụ thân, sau đó phụ thân cũng vào tảo triều ~

Nhưng kết quả thông thường của việc ấy là ta ngủ quá nhiều $=_{|||}$

Bởi vì tiểu phụ thân thích nhất ta tiến vào chẵn rồi kể chuyện xưa cho ta.

“Vân nhi, ta kể cho con nghe một cổ sự.”

Tiểu phụ thân híp mắt lười biếng mở đầu. Hóa ra tiểu phụ thân muốn kể chuyện ~~ ta gật đầu cao hứng. Tiểu phụ thân mới bắt đầu nói.

“Thuở xưa, có một cô nương, mẫu thân của nàng bị bệnh, chứng bệnh của mẫu thân nàng là sắc mặt vàng vọt, môi trắng nhợt, hôn mê bất tỉnh, khi lạnh khi nóng, hoặc là co giật, dần dần xuất hiện tình trạng thổ huyết, mê man nói mớ. Cô nương lên núi tìm thuốc cứu mẹ, nàng hái long tu thảo, tang chi kim, còn có mộc vĩ thảo. Ba loại dược liệu ấy nghiền nát phối trộn, dùng nước uống vào. Long tu thảo rễ nhiều, râu nhiều, sắc vi hoàng, có công hiệu thuận khí. Tang chi kim, lá xanh thẫm, gân lá phức tạp mà rõ nét, cành to, lấy cành đem ngao dược dùng, có công dụng dưỡng thần giải độc...”

“Tiểu phụ thân, người đang nói cái gì vậy a? Vân nhi nghe không hiểu.” Ta nửa mơ nửa tỉnh hỏi.

“Ta nói với con về y thuật a.” Tiểu phụ thân uể oải đáp.

“Tiểu phụ thân, người không phải nói muốn kể chuyện xưa cho ta nghe sao?”

“Theo ta mà nói, y thuật cũng là chuyện xưa, ta vì muốn chiều con, nên đã quyết định cho thêm một cô nương vào.” Tiểu phụ thân như thế nói ==|||

Ta hồi hận điểm điểm đầu đáp ứng để tiểu phụ thân kể truyện cho ta nghe...>_<|||

Người nói ta có thể không ngủ quá nhiều không? Người ngược lại phải xem đúng sai đi nha...

Phụ thân cũng rất thích theo ta kể chuyện xưa.

So tiểu phụ thân, truyện của phụ thân rõ ràng là trội hơn hẳn, ta rất thích nghe phụ thân kể truyện, phụ thân kể đa phần đều là thời gian Nam chinh Bắc chiến.

Truyện của phụ thân thường nghe xong phải bình tức tĩnh khí, ghen hờn nhìn trân trân, nhưng mà dù truyện có hay đến mức nào, khi nghe vẫn gây ảnh hưởng, khiến ta buổi tối ngủ không được >_<|||

“Vân nhi, phụ thân kể cho ngươi câu truyện này. Lúc phụ thân Bắc chinh biên cương, nơi ấy cát bụi mênh mông, ngay cả mắt cũng mở không ra, buổi tối thường có thanh âm ô ô rét buốt, còn khiến cho mặt mày trắng bệch, quý dạ xoa mặt xanh nanh vàng tối muện tập kích, ta một buổi tối phải chém đứt ba bốn cái đầu phun ra máu tươi. Liều binh đều là ba đầu sáu tay, chém một cánh tay, lập tức sẽ có cánh tay khác dài ra, phải một nhát chém đứt đầu của chúng mới được. Vân nhi, ta phụ thân ngươi khi đó chém đến cả người đầy máu. Còn có những Liều binh cưỡi ngựa, đều là quái thú bộ dạng hung dữ, chỉ cần bọn chúng

cùng nhau rống một tiếng, tức khắc phong vân biến sắc, bọn chúng nắm được người sẽ cắn đứt đầu họ, cắn đến chung quanh đều là máu, trên cái cổ trợ trụ máu tuôn ào ạt, thậm chí còn moi cả tâm can ngũ tạng, khắp nơi đều là ngũ tạng đủ mọi hình dáng.”

Đáng vẻ phụ thân bất thành linh trở nên âm trầm đáng sợ, ngón tay cũng cong thành móng vuốt, lao đến trước mặt ta nói: “Bọn chúng còn có thể nắm người đang sống kéo rách ~~~”, người bắt đầu nắm cánh tay ta kéo trái kéo phải.

Ta sợ đến lạnh run >_<

“Vân nhi, con nói phụ thân lợi hại hay không lợi hại hả? Liêu binh đáng sợ như vậy cũng bị phụ thân đánh bại ~~ lợi hại không ~~~”

Phụ thân như vậy hỏi.

Ta sùng bái nhìn người, “Phụ thân thật lợi hại quá ~~ quái thú cùng Liêu binh đáng sợ như vậy cũng có thể đánh bại ~~ thế nhưng phụ thân chỉ đuổi họ ra khỏi biên cảnh mà thôi a, nếu sau đó Vân nhi đụng phải bọn họ thì làm sao? Vân nhi không lợi hại như phụ thân >_<” ta vẻ mặt đưa đám, tội nghiệp nhìn phụ thân.

Lúc này, một cái cốc bay tới, hiểm hiểm bề nát bên tai phụ thân.

Tiểu phụ thân ở bên kia giận dữ hét lên: “Triệu Vĩnh Hoàn đáng chết!! Người dám hù con?! Người đừng có dạy hư tiểu hài tử!!!”

Tiểu phụ thân lại gần, nhẹ nhàng xoa mặt ta, hôn một cái, sau đó một tay sờ sờ, cười rộ lên: “Vân nhi, đừng tin phụ thân người, tên hỗn đản này nói bậy đó. Ở đâu mà có thần linh như thế? Liêu binh cũng là người bình thường thôi, rất nhục cực*.”

“Thế nhưng nếu con thật sự gặp phải những quái thú kia thì sao? Vân nhi không có võ công giỏi như phụ thân...”

“Con lo gì cái ấy?” Tiểu phụ thân lại hôn nhẹ lên mặt ta, “Con chỉ cần chạy vào lòng Triệu Nhược Sở tiểu tử kia là được ~~”

Trên gương mặt tuần tú của phụ thân nhất thời hiện lên hắc tuyến: “Phỉ Phỉ... Rốt cuộc ai là người dạy hư hài tử a...” =_|||

Bình thường nghe xong chuyện xưa của phụ thân cũng không tởm, chính là ban đêm rất sợ. Đặc biệt là những đêm có sấm, nhớ tới câu truyện của phụ thân ta cả người run rẩy.

*nhục cức: đây là Đài ngữ (Đài Loan), là rất thối nát, cũng mang nghĩa rau quả. Thường dùng lời này trong các cuộc tranh đấu, tỷ như nói kẻ nào đó là ‘thịt cức’, thì đối thủ có thể hoàn toàn yên tâm

5. Chương 5

Phụ thân nói quái thú rống một tiếng, phong vân biến sắc, bắt được người cắn một cái đứt đầu, cắn đến chung quanh đều là máu, trên cái cổ trụi máu áo ạt chảy ra ngoài, thậm chí còn bị móc cả tim gan ngũ tạng, xung quanh đều là ngũ tạng đủ mọi hình dáng, còn có mặt xanh nanh vàng, gương mặt trắng bệch, lưỡi dài một thước, huyết hồng huyết hồng, liếm lên mặt người, lạnh băng băng thật đáng sợ...

Ta run rẩy ngồi dậy. Xung quanh tối đen thăm thẳm, gió thổi vù vù, mưa rơi ào ào, ta đều tự nghĩ một mình, làm sao đây làm sao đây ~~~~ nếu thực có quái thú thì làm sao đây a ~~~

Ta thở hổn hển tuột xuống giường, chân đất cuống cuống chạy, đầu cũng không dám quay lại, chung quy là vì có cảm giác phía sau quái thú mặt mày hung dữ đang truy đuổi ta.

Ta hổn hển chạy qua một hành lang tối đen, một mạch chạy tới phòng của tiểu phụ thân và phụ thân, lúc đang muốn gọi lớn một tiếng ‘phụ thân, tiểu phụ thân’, thành linh ta kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, động cũng không dám động.

Giữa tiếng mưa xôn xao xào xạc có vài thanh âm nhỏ vụn từ trong phòng truyền ra, dường như là thanh âm của tiểu phụ thân nga. Thế nhưng kia là thanh âm thổ ốc, tựa như rất rất đau, liên tục rì rầm không biết nói gì.

Ta đánh run một cái, tăng thêm can đảm nhìn qua cửa sổ.

>o tại sao có thể như vậy chứ!!!!

Đây là làm sao a!!!!

Ta nhìn thấy tiểu phụ thân nằm đấy, còn có người dè lên trên. Thế nhưng ta nhìn không rõ lắm, vì tiểu phụ thân tương đối trắng, có chút giống bánh bao trắng vẫn thường ăn buổi sáng, cho nên dù trong bóng đêm ta vẫn thấy rõ sự khổ sở, thế nhưng cái người da dẻ ngăm đen kia, nhìn không ra rốt cuộc là ai.

!!!!Không hay!!!! Phụ thân nói quái thú muốn ăn tiểu phụ thân ~~~~~!!!!!!!!! Làm sao bây giờ a!!!!

Ta sợ đến đầu váng mắt hoa, ta muốn xô cửa vào cứu tiểu phụ thân, thế nhưng ta sợ a ~~~~~

Hảo ~~~~~ ta phải chạy vào ~~~~~ ta phải cứu tiểu phụ thân~~~~~

Thành linh, từ đằng sau vươn ra một cánh tay, gắt gao bịt miệng ta, ta liều mạng giãy dựa vật lộn, ô ô kêu, đáng tiếc bị tiếng ầm vang của cơn dông che lấp toàn bộ.

Ta nghĩ xong rồi, ta bị quái thú đánh lén, ta sẽ bị nó tươi sống cắt đầu nuốt vào bụng ~~~

Nhược Sở ca ca, người nói tặng ta một con tuần mã, ta lúc này không cần nó nữa, còn nói muốn ta tặng người nọ hôn đầu đời gì ấy và các thứ lung tung ~~~ thể nhưng ta bị quái thú ăn thịt mất rồi, đều không phải ta không muốn cho!!! >_<!!!

Bị ‘quái thú’ kéo đi hồi lâu, kéo tới trù phòng, ta nghĩ mà sợ, lần này thật sự xong đời rồi, quái thú này hóa ra là một biến chủng, chắc chắn so với phụ thân nói còn lợi hại hơn, vì nó biết nấu nướng, nó muốn đem ta nấu lên mới ăn, làm sao bây giờ, ô...

“Vân thiếu gia, Vân thiếu gia!” Quái thú gọi.

Nga, không đúng, thanh âm nghe thấy hình như là của quản gia Lâm bá bá, thể nhưng ai có thể bảo chứng Lâm bá bá này không phải là quái thú mà phụ thân nói hóa thân gạt ta chứ?

Lâm bá bá đưa tới một chén canh nóng, ha hả cười: “Vân thiếu gia a, trẻ con không có việc gì đừng chạy tới phòng của Vương gia nga ~ không việc gì không việc gì, uống hết chén canh ngoan ngoan đi ngủ ~”

Một tia chớp đánh xuống, vừa vặn soi sáng gương mặt hiền lành của Lâm bá bá, ta sợ đến run cầm cập, gương mặt người trắng bệch u ám, người nói ta dám không nhận sao?

Ta gồng tay nhận chén cháo, nhắm mắt uống một hơi cạn sạch.

Việc sau đó ta không nhớ rõ, chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ ăn canh.

Lúc tỉnh lại đã là giữa ngày hôm sau.

Ta nhu thuận dụi mắt, ngồi dậy, đánh đánh tay, duỗi duỗi chân, lại sờ sờ đầu, nga ~ ta toàn thân trên dưới đều còn nguyên a ~ ta không sao ~~~ ta không bị quái thú nuốt sống a ~~~ thật thoải mái a!!!

Ta đoán phụ thân tối qua chạy tới đánh bại quái thú, cứu ta trở về. Ha ha, chờ phụ thân về ta phải hôn cảm tạ phụ thân đã cứu ta một mạng mới được!

Được rồi, tiểu phụ thân đâu?

Ta vội vã xông ra ngoài, trông thấy phụ thân cùng tiểu phụ thân đều ngồi ở lương đình ăn điểm tâm, tiểu phụ thân nhìn qua vết thương gì cũng không có.

Ta vui vẻ nhào tới, cọ qua cọ lại bên người phụ thân, hôn phụ thân ba một cái, sau đó nghiêng nghiêng người, lại hôn hôn tiểu phụ thân ba một cái.

Phụ thân cùng tiểu phụ thân bộ dạng cao hứng nói, phụ thân cầm một khối phượng lê tô đưa đến miệng ta, ta cắn một cái, nhai nhai rồi nuốt xuống, dù rằng ta còn chưa đánh. =_=_|||

Ta đem chuyện tối qua nói với phụ thân và tiểu phụ thân. Mặt tiểu phụ thân lập tức nóng bừng lên, phụ thân thì cười cười, mày kiếm nhếch lên, lại gần hôn nhẹ tiểu phụ thân một cái, ta cảm thấy biểu cảm của phụ thân rất... háo sắc a >_<|||

Tiểu phụ thân gạt tay, hung hăng đánh bả vai phụ thân một cái, phụ thân đau đón rên lên một tiếng.

Phụ thân ôm ta, giả bộ nghiêm túc nói: “Vân nhi a, ban đêm không được đến phòng ta nga. Ban đêm có khi quái thú sẽ tới đó, phụ thân ta phải hết sức cố gắng bắt ~ dọa đến con thì không hay rồi.”

Ta khờ khạo gật gật đầu.

Lúc này, Nhược Sở ca ca tới tìm ta, muốn dẫn ta đi dạo phố. Phụ thân ném ta cho Nhược Sở ca ca: “Tiểu tử, ngươi không được ức hiếp Vân nhi nhà ta, bằng không ta xem ngươi đẹp mặt ra sao.”

6. Chương 6: Phiên Ngoại Phụ Tặng ~~ mỗi Ngụy Triệu Nhược Sở - Thượng

Sau nửa canh giờ.

Ta vừa hét vừa chạy về.

Phụ thân cùng tiểu phụ thân còn đang ở viên tử nói chuyện, thấy ta vừa hét vừa chạy cuống cuống thì giật nảy mình.

“Phụ thân, tiểu phụ thân!” Ta đáng thương lao tới.

“Làm sao vậy?”

“Nhược Sở ca ca ăn thịt người!!”

Hai người không hiểu gì nhìn nhau, “Chuyện gì xảy ra?”

“Con đem chuyện tối qua kể cho Nhược Sở ca ca nghe, Nhược Sở ca ca cười ha hả, sau đó Nhược Sở ca ca đưa mặt lại gần mặt con, ô ~~~ ca nói sau này muốn ăn con ~>_<~” ta chỉ chỗ bị cắn đỏ cho phụ thân cùng tiểu phụ thân xem.

Tiểu phụ thân mát mẻ nhìn phụ thân, “Hanh, Triệu gia các người kẻ nào cũng là quỷ háo sắc! Đều là từ lúc còn bé đã nhìn người ta chòng chọc.”

“...Phỉ Phỉ, người cũng đừng một cây gậy trúc lật cả thuyền người*...” (T_T||| lẽ nào Phỉ Phỉ nói sai sao?)

Phụ thân bế ta lên.

“Vân nhi, Nhược Sở tiểu tử giao hoạt kia. Hanh ~~~ bảo bảo nhà ta nó nói ăn là ăn sao? Hảo! Phụ thân hôm nay bắt đầu dạy con võ công! Con đem tên tiểu tử thối kia ăn tươi cho ta!”

“...Việc này... Phụ thân, ta không ăn thịt người...”

một cây gậy trúc lật cả thuyền người: vợ đũa cả nắm

7. Chương 7: Phiên Ngoại Phụ Tặng ~ triệu Nhược Sở Rốt Cuộc Có Thành Ngụy Cơ Hay Không Đây?

Phụ thân tuy nói dạy ta võ công, để ta ăn Nhược Sở ca ca, thế nhưng ta nghĩ Thất vương phủ cái gì cũng có rất nhiều, ta hoàn toàn không bị đói, không cần phải ăn Nhược Sở ca ca a.

Hơn nữa Nhược Sở ca ca lợi hại như vậy, ta làm sao mà ăn được chứ?

Được rồi, Phật viết: Bất khả sát sinh (ăn thịt người), phụ thân thế nào lại bảo ta làm những việc này chứ????

Còn có Nhược Sở ca ca sờ thấy cứng cứng, làm sao mà ăn được chứ?

Ấy, mà chuyện quan trọng nhất là, Nhược Sở ca ca rất anh tuấn, ta... không nỡ ăn rồi>_<|||

Tuy phụ thân muốn ta làm cái việc chẳng hiểu tại sao này, nhưng hình tượng vĩ đại trong lòng ta cũng không bị mây may tổn hại nào!

————— Toàn bộ văn hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-dich-da-da-du-tieu-da-da-nhi-tam-su>